

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/209/2016
Identifikačné číslo spisu:	2112209107
Dátum vydania rozhodnutia:	25.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Eva Sakálová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:2112209107.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ R., bývajúcej v G., 2/ K., bývajúcej v G., 3/ V., bývajúceho v G., 4/ S., bývajúcej v G., všetci zastúpení Mgr. Ivanom Petkovom, Advokátska kancelária STRELÁK & PETKOV, so sídlom Na vršku 12, Bratislava, proti žalovanému G., bývajúcemu v K., zastúpenému JUDr. Tiborom Sanákom, advokátom so sídlom Nám. SNP 2, Trnava, o zaplatenie 10 000,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 37 C 75/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 17. decembra 2014 sp. zn. 24 Co 195/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava rozsudkom zo 4. septembra 2013 č. k. 37 C 75/2012-135 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom 10 000,- eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 10 000,- eur od 3. apríla 2012 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Žalovaného zároveň zaviazal zaplatiť žalobcom náhradu trov konania a právneho zastúpenia 5 606,84 eur, do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku k rukám Mgr. Ivana Petkova, právneho zástupcu žalobcov. Zistený skutkový stav právne posúdil podľa § 488, § 489, § 451, § 456, § 458 ods. 1, § 544 ods. 1, § 35, § 36 ods. 1, 2 a 5, § 3 ods. 1, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 odkazom na platné judikatúry a v časti rozhodnutia o trovách konania použil § 142 ods. 2 O. s. p.

2. Krajský súd v Trnave rozsudkom zo 17. decembra 2014 sp. zn. 24 Co 195/2014 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom náhradu trov odvolacieho konania 658,94 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám ich advokáta. Potvrdzujúci rozsudok odôvodnil vecnou správnosťou preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie a to ohľadne skutkovej a právnej argumentácie súdu prvej inštancie v otázke posúdenia nesplnenia zmluvnej povinnosti žalovaným, na ktorú bola zmluvná pokuta viazaná.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Namietal, že v danom konaní došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Výtýkal odvolaciemu súdu, že nereagoval na jeho odvolanie, neuviedol, ktoré zo skutočností považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Mal za to, že svojim postupom sa dopustil porušenia § 157 ods. 2 O. s. p. a tým je naplnený dovolací dôvod v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. Zároveň bol toho názoru, že je naplnený aj dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pretože rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu, nakoľko nezohľadňuje relevantné skutočnosti, ktoré boli preukázané v priebehu konania a na ktoré poukázal vo svojom odvolaní, pretože sa odvolací súd neriadil príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Tiež považoval za naplnený aj dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., t. j., že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko odvolací súd použil síce správny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobcovia vo svojom vyjadrení k dovolaniu žiadali dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (žalovaný, ďalej aj dovolateľ) zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 C. s. p., na základe ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O. s. p v znení účinnom do 1. júla 2016.

7. Dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, boli uvedené v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. Dovolanie žalovaného nesmeruje proti rozsudku, ktorý je uvedený v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. nevyplýva.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám, ktoré boli uvedené § 237 ods. 1 O. s. p. Žalovaný poukazoval vo svojom dovolaní, že konanie je zaťažené vadou, ktorá bola uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., jej existencia však nevyšla v dovolacom konaní najavo.

9. Dovolateľ mal za to, že odvolací súd zaťažil konanie vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom, keď sa odvolací súd nevysporiadal s jeho námietkami uvedenými v odvolaní.

10. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach uvádzal, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nie je významný subjektívny názor strany, ktorá namieta, že sa súdy nižších inštancií dopustili takej vady, rozhodujúcim je len záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016).

11. Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závažný procesný postup súdu,

ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných jej v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na doručenie odvolania, právo na možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu, právo na doručenie vyjadrenia k odvolaniu a pod.).

12. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

13. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“) nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

14. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu neposkytuje žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny dôvod, aby na preskúmvanú vec bola aplikovaná druhá veta uvedeného stanoviska.

15. V preskúmvanej veci tak dovolateľ nedôvodne namietal, že mu v dôsledku ním tvrdených nedostatkov odôvodnenia napadnutého rozsudku bola odňatá možnosť pred súdom konať.

16. Dovolateľ ako dovolací dôvod uvádzal „inú vadu“ (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). V dovolaní namietaná „iná vada“, bola do 30. júna 2016 považovaná za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorý však prípustnosť dovolania nezakladal (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Dovolací súd sa preto daným dovolacím dôvodom nemohol zaoberať.

17. Podaný mimoriadny opravný prostriedok dovolateľ nakoniec odôvodňoval aj tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

18. V dovolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania taktiež nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O. s. p. Dovolací súd sa preto ani týmto dovolacím dôvodom nemohol zaoberať.

19. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.